

nogen Sikkerhed at træffe de Rhederier, som ikke tage i Betænkning dels at udruste flet dels at overlade; men ialtfald, selv om man ikke kan faae det mest Fuldendte, saa forekommer det mig, at Sagen er vigtig nok — jeg maa bestandig erindre om, at det her gjælder om at bevare Menneffeliv, — til at Staten ikke rolig kan se paa, at der er uheldige Forhold tilstede, uden at gjøre Noget derimod. Man maa gjøre, hvad man kan. Man har endelig sagt, at det vilde være skadeligt og besværligt for vor Skibsflaade, dersom saadanne bindende Regler med Hensyn til Belastningen o. s. v. skulde udstrækkes udover Landets Grændser, at navnlig ogsaa Ladning af Korn skulde paases af Skibsinspektørerne. Man har navnlig ment, at naar de paagjældende Skibe kom til fremmede Havne, hvor saadanne bindende Regler ikke vare gjældende, kunde de komme under Forhold, der vare mere bebyrdende end Forholdene for de fremmede Skibe paa disse Steder. Jeg kan dertil ikke sige Andet, end at det atter her er Fordelen, der stiller sig mod Hensynet til Menneffeliv, og de, der se bort fra det sidste Hensyn og fortrinnsvis tillægge det første Vigtighed, tror jeg, have et Feilsyn paa Sagen. Men der er et andet Punkt, den ærede Ordfører anførte, nemlig at saadanne Bestemmelser som de, der indeholdes i det 2det Udsnit af Lovforlaget, høre egentlig flet ikke hjemme i denne Lov, men i en almindelig Skibsartslow, og at der ville de forhaabentlig om kortere Tid findes i tilstrækkelig Omfang. Jeg skal nu ikke indlade mig paa at undersøge, hvorvidt en almindelig Søfartslow vil komme til at indeholde netop alle de Bestemmelser, som her staa; men jeg skal bemærke, at det er dog ikke sikkert, at der til en saadan Lov vedstoes en Skibsinspektørinstitution, og alle de Bestemmelser, man der kunde give, og som vare i Overensstemmelse med de her opstillede Regler, vilde altsaa, saavidt jeg ser, ikke blive undergivne det Skibsinspektørtilsyn, som følger med den foreliggende Lov, og ster det ikke, saa tillægger jeg de speciellere Regler langt mindre Betydning. So flere specielle Regler man maa give i saadanne Tilfælde, desto mere trænger man til, at det effektive Tilsyn udøves i de enkelte Tilfælde. Man henviser til Politimesterens Virksomhed. Jeg tror ikke, at Erfaringen viser, at Politimestrene i det Hele have været i nogen stor Virksomhed med et Tilsyn med Hensyn til de Regler, her indeholdes, og jeg ser ikke, at der er Grund til at antage, at det vil ske i et større Maal senere, ogsaa i det Tilfælde, at Reglerne blive flere og mere detaillerede. Ja, der er en Antydning i Udvalgets Betænkning af, at Skibsinspektørerne jo kunne gjøre Politimesteren opmærksom paa, at et Skib er feil ladet og belastet o. s. v. Ja, det kan han, men han gjør det i Reglen ikke; i ethvert Tilfælde sætter han sig ikke i Bevægelse for at finde en saadan feil Belast-

ning, det vil være tilfældigt, at han kommer til at undersøge et Skib, og naar han i saadanne Tilfælde finder feil Belastning, kan det være, at han finder det rigtigt at gjøre Anmeldelse for Politimesteren, men han har ingensomhelst Anledning til at eftersøge Skibe, der ere feil ladede, og skal efter Lovens Bestemmelser ikke gjøre det, og ser han hen til de Grunde, der have bevirket, at han ikke skal gjøre det, maa han i Grunden holde sig derfra; thi det er Noget, der ikke vedkommer denne Lov, men den vordende almindelige Søfartslow skal alene have Privilegium paa at værne Menneffeliv paa dette Omraade; men denne Lov har Intet dermed at gjøre. Jeg kan ikke forstaa, at man, naar man stiller sig den Opgave at ville sørge for, at intet Skib gaar ud af den Bestaffenhed, som her betegnes, der enten paa Grund af dets egen Bestaffenhed eller andre Forhold er usødygtigt, i den Grad, at Menneffeliv ere udsatte for siensynlig Fare ved at gaa med dem, vil, hvis Usødygtigheden hidrører fra Skibet, tage Forholdsregler derimod, men hvis den hidrører fra Belastningen eller andre Ting, der betinge et Skibs Sødygtighed, skal det ikke vedkomme os, skal der intet Hensyn tages dertil, men de Folk, der gaa med det, maa sørge for sig selv. Det er Grunde, som for mig ere af den Vægt, at jeg finder, at Loven, hvis den skulde blive begrændset ogsaa paa dette Omraade, nemlig til Skibet alene, har tabt en overordentlig væsentlig Del af sin Betydning. Jeg maa derfor ogsaa tilraade det ærede Thing meget at stemme imod de Endringsforslag, der sigte dertil. Det er Endringsforlaget under Nr. 2. — Jeg kan ikke gaa ind paa det radikale Forslag, der er stillet af et Mindretal af Udvalget under Nr. 3. Jeg kan i den Henseende fuldstændig slutte mig til, hvad der er udtalt af den meget ærede Ordfører, hvis Uttringer i saa Henseende jeg er fuldt enig i. — Med Hensyn til Forslagene under Nr. 4, 5 og 6, som ville begrændse Antallet af Skibsinspektører og nedsætte deres Viltkaar, skal jeg kun bemærke, at efter den Vægt, man under Sagens forrige Behandling har tillagt det, at der kunde foregaa en hurtig Expedition, at Skibene ikke skulde blive undergivne Ophold, der kunde blive overmaade skadelige og betosfelige, kan jeg ikke forstaa, at man istedetfor at sørge den Styrke, der skal føre Tilsyn, gjør den ringere. Det er aabenbart, at naar man har tre Skibsinspektører, er der mere Sandsynlighed for, at Tilsynet paa de forskjellige Steder kan besørges hurtigere, end naar man indskrænker sig til to, og den Besparelse, der opnaas ved en saadan Indskrænkning, forekommer mig at have meget liden Betydning ved Siden af Hensynet til at gjøre hele Institutionen saa lidet besværlig for Befolkningen som muligt. At Skibsinspektørerne ikke ansættes af Kongen eller blive pensionsberettigede, kan jeg erkjende, at der er nogen Grund til. Det